

Základy...

Keď sme boli ešte študenti, pamätám sa na zaujímavú a veselú príhodu zo života, ktorú nám povedal jeden so spolužiakov. S rodičmi chodili na kúpalisko, kdesi v južnej Amerike a on veľmi túžil napodobniť veľkých chlapcov, ktorí skákali z mostíka do vody. Nuž rozbehol sa a skočil, ale až tak, že preskočil bazén a pristál nosom na druhom brehu a nohami vo vode... Tento príbeh mi veľmi pripomína situácie z nášho života, keď chceme dosiahnuť veľké veci a nie sme nacvičení zdolať maličkosti. Pristaneme nosom na zemi. Mnohí mladí chlapci a dievčatá túžia po obdive, po obľube a sláve a tiež po láske. Preto robia rôzne obdivuhodné skutky, ukazujú svoje mohutné svaly nadobudnuté v posilovni, majú veľa rečí a kade čím sa vystatujú. Keď treba však niečo urobiť a ukázať v skutočnosti svoju odvahu, silu, alebo múdrosť, zrazu sa stratia... Niet ich. Možno niekto zostane, ale zasa nevie, či chce pomôcť.

Hovoríme to preto, lebo sa rozprávajú mnohé pekné veci a povzbudzujeme sa k veľkým skutkom v našich medziľudských vzťahoch, alebo v našom vzťahu k Bohu, ale chýbajú nám základy. Počúvame kázne a chodíme na prednášky a zabúdame pritom, že napred musí byť A a až potom B. Napred sa musíme vycvičiť v jednoduchých a drobných prejavoch lásky voči Bohu a voči človeku. Veľmi často opakujeme, že náš život stojí na maličkostiach a skladá z nich, ale život pritom nie je maličkosť, ale veľká zodpovednosť.

Tak sa ponáhľame v tempe života, že nemáme čas na modlitbu, nestíhame sa modliť. Ráno i večer máme naponáhlo. Ráno do roboty a večer zas k odpočinku. Modliť sa Anjel Pána, alebo pred jedlom a po jedle, o tom nemám ani odvahu hovoriť, lebo to už málokto robí, hoci je to potrebné. Židia v Starom zákone, keď boli pod Božou výchovou, sa modlievali viac krát za deň modlitby žalmov. Spievali a recitovali Bohu v pravidelnom časovom rytme, aby na neho nezabudli, aby si ho všimli a ďakovali mu, prosili ho i odprosovali... Táto pravidelnosť, ten určitý modlitebný rytmus je veľmi potrebný. Pozor, však na to, aby sme sa aj skutočne modlili. Ako to myslím? Uvediem príklad: Niekoho stretne na ulici. Hlavu máme však plnú starostí o niečo, čo práve ideme robiť, alebo o niekoho, nad kým rozmyšľame. Ten človek nám niečo povie. Potom sa rozlúčime a ideme svojou cestou. Nevieime si však spomenúť, o čom sme sa rozprávali, čo nám dotyčný povedal. Prečo? Lebo sme ho vôbec nepočúvali. Jeho slová padali ako hrach na stenu a hoci sme ho počúvali, nič nám do uší nepreniklo. Alebo je tu i druhá vec. Poznáme ju z výchovy. Rodičia chcú dieťaťu niečo povedať alebo prikázať. Dieťa sa hrá a nevenuje rodičom pozornosť. Nuž, otec príde k nemu chytí ho a postaví pred seba. Zastaví ho v hre a prinúti ho nachvíľu dobre počúvať, čo mu chce povedať. Áno, tieto príklady vystihujú nedostatky pri modlitbe tých, čo sa ešte modlievajú. Chceme sa modliť, ale nechceme sa odpútať od toho, čo bolo pred nami, alebo od toho, čo nás čaká. Mysľou, srdcom a niekedy i túžbou sme niekde inde. Pánu Bohu odrecitujeme našu modlitbovú básničku, ale nedovolíme mu, aby nám aj niečo povedal. Nepočúvame ho. Nemáme uši srdca otvorené, lebo sa nevieme zastaviť ako ono dieťa a nevieme počúvať. Preto i účinok našich modlitieb je slabý. Väčšinu vecí života si preto riešime sami, lebo Bohu nedáme priestor. Preto, keď sa ideme modliť, v prvom rade si máme vzbudiť vieru v duši, že sa ideme rozprávať s Bohom. Zastavíme sa a odpútať od sveta v ktorom žijeme. A keď sa už modlíme hovorme Bohu všetko to, čo žijeme a pritom s úplnou dôverou, že nás počuje a vypočuje. Takáto opravdivá a sústredená modlitba nám zabezpečí pokoj, vnútornú radosť a dá nám istotu života, veď všemohúci Boh o všetkom vie a verím, že mi pomôže...

Aj v našich vzájomných vzťahoch s ľuďmi vidíme a cítime uponáhľanosť, alebo nezáujem. Prestávame dodržiavať základné pravidlá slušného správania, lebo sa ponáhľame za niečím a za niekým... Zabúdame sa pozdraviť, alebo horšie, keď už ani na pozdrav neodpovedáme. Nemáme čas, alebo sme stratili záujem zastaviť sa a prihovoriť sa človeku. Stále máme čosi dôležitejšie. Inokedy si vytvárame akýsi blok medzi sebou možno máme i ohľady... Stáva sa i to, že niektorí ľudia už nejdú na oslavu, na svadbu, narodeniny a pod., lebo sa zaužívalo, že sa vždy musí priniesť nejaký dar... Stratila sa spontánnosť a bezprostrednosť a zabudlo sa, že i to jednoduché ale pritom niekedy ťažké „byť pri človeku“, je často tým najväčším a najdôležitejším prejavom lásky k človeku. Zabúdame aj na úsmev a prianie všetkého dobrého, na pozornosť a všimnutie si... Nepomáhame už ako niekedy starším a chorým ľuďom, a nevážime si dostatočne tehotné ženy. Neponúkame im miesto v autobuse a nepomáhame im cez cestu a s nákupom... Musia sa preto pre nich rezervovať miesta. Ponáhľame sa a máme svoje plány. A toto sú iba základné prejavy slušného správania. Uctiť si človeka a preukázať mu túto príslušnú úctu a lásku... Nehovoríme už o tom, ako si niekedy prajeme, aby nás niekto pochopil. Prajeme si, aby ten koho máme radi nám povedal, či šťastne docestoval, alebo či ho máme alebo nemáme čakať... Prestupujeme na mieste, lebo ten druhý má čas a príde neskôr ako sľúbil, alebo nepríde vôbec, hoci nám sľúbil, že príde, alebo

Pokr.na str.2

*My tebe, Jakub, oddane
dnes chválospevy spievame:
od siete pozdvihol ťa Pán
až k nadpozemským výšinám.*

*Len čo si začul jeho hlas,
i s bratom všetko opúšťaš
a hlásaš smelo, nadšene
Kristovo meno, učenie.*

*Ty, svedok Božích zázrakov,
smieš vidieť Krista dvojako:
na vrchu v jase nesmiernom
v záhrade v temne smrteľnom.*

*Chceš s Pánom napred
postúpiť,
s ním kalich utrpenia piť:
prvý smieš z apoštolov znieť
smrť pre Krista a jeho zvesť.*

*Pri Pánovi si verne stál
a svetlo neba rozlieval;
pros, by v nás viera žiarila
i nádej v srdci blaživá.*

*Pomôž nám Krista milovať,
príkazy jeho zachovať,
aby sme mu aj na nebi
spievali hymnus veleby.
Amen.*

Hymnus na sviatok sv. Jakuba, apoštola

Pastier musí pást' aj seba

Týmto tvrdením nechcem protirečiť Božiemu slovu - ono totiž dohovára pastierom, ktorí pasú sami seba. Chcem ním povedať iba toľko, že každý človek, ktorý žije pre druhých, ktorý, sa dáva, musí sa aj naplňať. Na jednej strane ho naplňa jeho služba, jeho darovanie sa. Na druhej strane potrebuje čas pre seba, aby mohol na seba pracovať, aby bol dobrým, osožným i pekným darom. Inak by sa to mohlo skončiť ako s požiarnikmi, ktorých zavolali na miesto požiaru. Ochotne sa ponáhľali, ibaže keď prišli, zbadali, že nemajú čím hasiť. Zabudli si v tej rýchlosti natankovať vodu. A to by sa mohlo stať každému. Zabudne nabrat', zabudne sa naplniť a chce pomáhať, chce sa darovať.

Pán Ježiš na to pamätal, a preto keď sa apoštoli vrátili zo svojich misijných ciest, aby porozprávali všetko, čo robili a učili, povedal im: „Pod'te vy sami do ústrania na púste miesto a trochu si odpočinite“ (Mk 6, 31). Znie to ako: Pod'te načerpať nové fyzické, ale aj duchovné sily, lebo bez toho nikto nemôže slúžiť ani pomáhať.

V tejto súvislosti sa ťažko ubrániť pomysleniu na podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi, ktoré nám porozprával Ježiš Kristus. Ide práve o toho Samaritána, ktorý keď videl dobitého človeka, prišlo mu ho ľúto, nalial mu na rany oleja a vína a posadil ho na svoje dobytča. On bol tým človekom, ktorý bol naplnený, pripravený. Nemohol by pomôcť, keby nemal v zásobe olej, ktorý zmierňuje bolesti, a víno, ktoré dodáva život, a ťažko by pomohol, keby nemal dobytča, ktoré nesie, uľahčuje cestu. A už vôbec nič by neurobil, keby bol sám dobitý a doráňaný.

Preto som sa odvážil napísať: Pastier musí pást' aj seba. V tomto zmysle je to priam nutné. Preto je dobré, ba veľmi potrebné, aby sme boli ľuďmi širokých aktivít a veľkých plánov, ale aj kresťanmi veľkej hĺbky. Aby boli naše srdcia naplnené olejom a vínom tak, že to z nich až preteká. Preto sa treba občas vzdať aktivity a utiahnuť sa do ústrania. Pán Ježiš hovorí: Na chvíľku. Nie príliš veľa a nie príliš málo. Presne toľko, koľko je potrebné, kým to začne zo srdca pretekať. Potom už treba ísť pást' ovce a priviesť ich na zelené nivy.

Žijeme v čase oddychu a dovoleníek. To všetko potrebujeme. Avšak nezabudnime ani na to, že keď chceme doplňať, musíme oddychovať pri prameni...

MARIÁN BUBLINEC

Pokr.zo str.1

že pre nás niečo urobí. I toto sú zdanlivé drobnosti, ale koľko nespokojnosti a napätí máme z nich. Smutnejšie je to ale tam, kde právom očakávame prejavy spolupatričnosti a vzájomnej lásky. V manželstve, rodine, či v priateľstve... Ako málo pochopenia, citu a prejavov lásky zažívajú mnohí a ako veľmi ich to trápi. Veď táto láska k najbližším, spolupatričnosť, spolucitenie a spoluprežívanie radostí a bolesti by malo byť niečím úplne, ale úplne samozrejým...

Chceme dosahovať veľké veci v živote. Vytvoríme si napred pevné základy nášho vzťahu k Bohu a zachováme základné prejavy lásky voči bližnému. Potom môžeme stavať čosi väčšie a viac.

Vždy sa ma dotýka dialóg,
ktorý spolu viedli apoštoli s Ježišom,
pred známou udalosťou,
keď boli nasýtené zástupy.
Občas totiž prichádzam,
aby som Ježiša poučil, ako si má počínať.
Možno preto,
aby som si overil vlastnú dôležitosť pred nebom,
alebo sa ukázal zaujímavý pred svetom.
Keď ma však v tom istom okamihu požiada,
aby som mu dal,
čo práve mám,
vyhováram sa,
že v jeho službách je to iba pár slivák.
Ak dostanem odvahu odovzdať ich do rúk Boha, zakaždým ich
rozmnoží a vráti mi ich späť.
To nieje dogma viery,
to je kresťanská skúsenosť.

„Šum z pien“ Myšlienky Maxa Kašparů

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia

25.VII. utorok

18.00 + Ján Tibenský manž.Berta a
Ernest Nitschneider a manž.Mária

26.VII. streda

18.00 za všetkých chorých našej farnosti

28.VII. piatok

18.00 + Bohumil Královič

29.VII. sobota

18.00 + Anna Uhlárová

Upratovanie kostola č.d. 126- 150

30.VII. 17.Nedeľa cezročného obdobia

8.00 + Pavlína Drefková, brat František a rodičia

9.30 + Alojzia Štiavnická a manžel

Svätá omša bude pri kaplnke sv.Anny

Liturgický kalendár

24.VII. pondelok sv.Kristína, panna a mučenica, sv.Krištof, mučeník
25.VII. utorok sv.Jakub , apoštol, **sviatok**
26.VII. streda sv.Joachim a Anna-rodičia Panny Márie
27.VII. štvrtok sv.Gorazd a spoločníci
28.VII. piatok sv.Viktor, pápež
29.VII. sobota sv.Marta, sv.Lázár, sv.Mária

Slovo na dnes

Boh zaobchádza so zlom tak majstrovsky, že výsledok je lepší, ako keby žiadne zlo nikdy neexistovalo.

Wilfrid Stinissen

Za čo súdruhovia, za čo?

Veľa trápení a „nešťastných náhod“ určite spadá do kategórie, ktorú Boh nechcel, ale dopustil. Neraduje sa z nich a nehovorí: „Tak vám treba, zavinili ste si to sami, mali ste dodržiavať moje prikázania.“ Chyby nám odpúšťa, ak samozrejme o to stojíme, a ich následky rieši náhradným, nie však nejakým horším, druhoradým spôsobom. Práve naopak. Svätý Augustín o tom hovorí: vinou zlých ľudí sa nepochybne mnohé deje proti Božej vôli, no Božia múdrosť a moc je taká veľká, že všetko, čo zjavne odporuje jeho vôli, v skutočnosti speje k dobrým výsledkom či cieľom, ktoré Boh vopred vytýčil.“ Inými slovami: všetko to ťažké, čo nás v živote stretáva, láskyplná Božia všemohúcnosť bezpečne podchytí a zapojí do svojho plánu záchrany človeka a takto dáva aj tým najnepochopiteľnejším absurdnostiam zmysel. Boh to už od samého počiatku predvídal a určil, ako to použije. „Nikdy by nedovoliť zlu sa prejavíť, keby ho vďaka svojej absolútnej добрote nemohol nejakou využiť,“ dodáva sv. Augustín. Je dobré tieto veci vedieť a pripomenúť si ich v situáciách, ktoré nechápeme, lebo nepoznáme súvislosti, a márne sa pýtame „prečo“. Kto bezvýhradne dôveruje Prozreteľnosti, ten dokáže prežiť - a dokonca so ziskom - aj mimoriadne strašné rany. Teraz práve myslím na františkánskeho terciára, ktorému zahynul mladý syn s celou rodinou, keď výbuch plynu zdemoloval a podpálil ich rodinný domček. Keby veril na náhody, musel by sa zblázniť.

Človek je schopný oveľa viac vydržať, keď vie, prečo trpí. Za totalitu sa rozprával vtip o opilcovi, ktorý v noci spadol do kanála, a keď sa ráno prebral, lomcoval mrežou nad hlavou a zúfalo volal: „Za čo, súdruhovia, za čo?“ Nesprávame sa niekedy podobne? Rodička pri pôrode oveľa lepšie spolupracuje, keď je včas poriadne poučená a vie, prečo bolesť v pravidelných intervaloch prichádza a aký má význam. Skrátka, nezmyselnú bolesť a nezmyselné utrpenie znášame podstatne ťažšie. Svätý Pavol sa zo svojho utrpenia dokonca radoval, spájal ho s Kristovým utrpením, čím mu dával zmysel, pretože sa tým podieľal na jeho vykupiteľskom diele (pozri Kol 1,24). Podobných výkonov som bola viackrát svedkom aj pri našich umierajúcich. Pochopiteľne nie pri tých, ktorí ani v tejto situácii neprestali veriť na náhody. Takí skôr lomcujú mrežou a pýtajú sa: „Za čo, súdruhovia, za čo?“

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Prikázanie spravodlivosti

Zdá sa, že v dnešných časoch sa siedme Božie prikázanie akosi dostáva do úzadia. Jeho prestupovanie sa stalo bežným, či priam normou a cestou k úspechu. No práve siedme prikázanie Dekalógu stojí na stráži neporušiteľnosti materiálnych dohier a všetkého, čo ma človek získať poctivou prácou. Prikázanie „Nepokradneš“ vyrastá z hĺbky zásad spravodlivosti a zhodne so zásadami medziľudských vzťahov.

Siedme prikázanie zakazuje neprávom brať alebo si ponechať majetok blížneho a akýmkoľvek spôsobom spôsobovať niekomu škodu na majetku. Toto prikázanie vyžaduje, aby sa rešpektovalo všeobecné určenie dohier a právo na súkromné vlastníctvo.

Prestúpenia príkazu

Prestúpením siedmeho prikázania je krádež, t. j. neoprávnené prisvojenie si cudzieho vlastníctva proti rozumnej vôli majiteľa. Za krádež sa nepovažuje, ak sa dá predpokladať majiteľov súhlas alebo ak je jeho odmietnutie v rozpore s rozumom a so všeobecným určením dohier.

Neoprávnené prisvojenie si majetku môže byť niekedy v súlade s civilným zákonom, no napriek tomu je prestúpením siedmeho prikázania. Ide najmä o vyplácanie nespravodlivých miezd, zvyšovanie cien, špekulácie s nevedomosťou či núdzou druhých, ponechanie si nájdených vecí, podvádanie pri obchode a pod. Za porušenie prikázania sa považuje aj podplácanie, privlastnenie si a používanie spoločného majetku nejakého podniku, zle vykonané práce, daňové podvody, falšovanie šekov a faktúr, úmyselné poškodenie cudzieho majetku, ale i prehnane výdavky a plytvanie.

Neoprávnené prisvojenie si, používanie či poškodenie cudzieho vlastníctva vyžaduje odškodnenie.

Zmluvy

Každú zmluvu treba uzatvárať a dodržiavať s čestným úmyslom. Sľuby načíh plniť a zmluvy zachovávať v takej miere, v akej je prijatý záväzok morálne spravodlivý. Zmluvy podliehajú tzv. výmennej (komutatívnej) spravodlivosti, ktorá riadi výmeny medzi osobami a inštitúciami pri rešpektovaní ich práv. Výmenná spravodlivosť vyžaduje ochranu vlastníckych práv, platenie dlžôb a plnenie slobodne uzavretých záväzkov. Bez výmennej spravodlivosti nie je možná nijaká iná forma spravodlivosti.

Sociálne učenie Cirkvi

Sociálne učenie Cirkvi sa rozvinulo v 19. storočí. Vtedy nastúpili nové štruktúry výroby spotrebných dohier, vytvorila sa nová koncepcia spoločnosti, štátu a autorky, vznikli nové formy práce a vlastníctva. Od roku 1891, keď pápež Lev XIII. vydal prvú sociálnu encykliku Rerum novarum, pápeži vydali až desať sociálnych encyklik reagujúcich na nové situácie a nové problémy, ktoré so sebou prinášal spoločensko-sociálny život. Sociálne učenie Cirkvi tvorí náukový celok, a ten sa postupne dopĺňa na základe nových skutočností. Toto učenie predkladá princípy uvažovania, odvodzuje kritériá úsudku a dáva smernice na činnosť. Cirkev zavrhol totalitné a ateistické ideológie spojené s komunizmom, no takisto odmieta absolútny primát individualizmu a trhového zákona nad ľudskou prácou. Teória, ktorá robí zo zisku výlučné pravidlo a posledný cieľ ekonomickej činnosti, je morálne neprijateľná.

Ľudská práca

Sme povolani na to, aby sme pokračovali v diele stvorenia. Práca je povinnosťou (porov. 2 Sol 3, 10), ale aj oslavou Stvoriteľa i jeho darov a schopností, ktoré dal ľuďom. Základná hodnota práce závisí od samotného človeka. Práca je však pre človeka, a nie človek pre prácu. Každý má náležite používať svoje schopnosti, aby prispel k hojnosti osožnej všetkým. Človek má právo na hospodárske podnikanie. Vedúci podnikov sú povinní prihliadať nielen na zvyšovanie ziskov, ale aj na dobro osôb. Zisky sú však potrebné, lebo umožňujú realizovať

nové investície. Je nespravodlivé neplatiť príspevky sociálneho poistenia stanovené autoritou.

Nikto nesmie byť diskriminovaný pri získavaní práce. Veľkou nespravodlivosťou je odoprieť či zdržiavať spravodlivú mzdu. Štrajk je morálne oprávnený, ak sa ukazuje ako nevyhnutný alebo potrebný prostriedok na dosiahnutie primeranej výhody. Ak je však sprevádzaný násilnosťami, resp. jeho ciele nie sú spojené s pracovnými podmienkami, je morálne neprijateľný.

Chudobní

V celých dejinách Cirkvi jej predstavitelia vyzývali k pozornosti voči chudobným. Boh žehná tých, ktorí pomáhajú chudobným, a odmieta tých, čo sa od nich odvracajú (porov. Mt 5, 42). Láska k chudobným je nezlučiteľná s nezriadenou láskou k bohatstvám alebo k ich sebeckému používaniu. Skutky milosrdenstva sú tie, ktorými pomáhame bližným v ich telesných a duchovných potrebách. Azda najsilnejším svedectvom lásky k bližnému je dávať almužnu chudobným.

Zhrnutie

— **Siedme prikázanie prikazuje praktizovať spravodlivosť a lásku pri spravovaní pozemských dohier.**

— **Právo na súkromné vlastníctvo neruší všeobecné určenie dohier.**

— **Siedme prikázanie zakazuje krádež, t. j. neoprávnené prisvojenie si cudzieho vlastníctva proti rozumnej vôli majiteľa.**

— **Neoprávnené prisvojenie si, používanie či poškodenie cudzieho vlastníctva vyžaduje odškodnenie.**

— **Každú zmluvu treba uzatvárať a dodržiavať s čestným úmyslom.**

— **Výmenná spravodlivosť vyžaduje ochranu vlastníckych práv, platenie dlžôb a plnenie slobodne uzavretých záväzkov.**

— **Sociálne učenie Cirkvi predkladá princípy uvažovania, odvodzuje kritériá úsudku a dáva smernice na činnosť.**

— **Práca je povinnosťou, ale aj oslavou Stvoriteľa i jeho darov a schopností, ktoré dal ľuďom. Základná hodnota práce závisí od samotného človeka.**

— **Nikto nesmie byť diskriminovaný pri získavaní práce.**

— **Veľkou nespravodlivosťou je odoprieť či zdržiavať spravodlivú mzdu.**

— **Starat' sa o chudobných je prejavom kresťanskej lásky.**

tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

PUSTOVNÍCI

V okolí prameňa žilo niekoľko pustovníkov. Každý z nich si postavil chatrč a trávil dni v hlbokom mlčaní, v meditáciách a modlitbách. Každý z nich, pohrúžený do seba, vyzýval Boha, aby k nemu zostúpil.

Boh ich chcel ísť navštíviť, no nepodarilo sa mu nájsť cestu. Videl len vzdialené bodky v rozľahlej púšti.

Potom raz jedného z pustovníkov primáli okolnosti navštíviť druhého. Na zemi za nim zostali stopy. Druhý pustovník mu jeho návštevu opätovoľ a stopy sa prehĺbili. Aj ostatní pustovníci sa začali navštevovať.

Návštevy boli čoraz častejšie.

Jedného dňa Boh, ktorého dobrí pustovníci neustále vyzývali, pozrel z nebeských výšin a uvidel sieť chodníčkov, ktoré spájali chatrče pustovníkov navzájom. Celý šťastný povedal: „Konečne! Teraz už vidím cestu a môžem ich navštíviť.“

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Sv. Šarbel Makhluť

24.júl

Sv. Šarbel Makhluť (Charbel Makhlouf) je považovaný za jedného z najväčších divotvorcov 19. storočia. Už za svojho života bol vzorom dokonalého mnícha pustovníka a ľudia ho označovali za svätca.

Narodil sa 8. mája 1828 na juhu Libanonu v chudobnej roľníckej rodine. Ako trojročnému mu zomrel otec, a tak vyrastal pod dohľadom svojho strýka. Keď mal 14 rokov, utiahol sa do jaskyne, dnes nazývanej Jaskyňa svätca, aby sa tam v tichu modlil. V rozjímaní dokázal tráviť celé hodiny. Cítil povolanie do

mníšskeho stavu, no nemohol túto túžbu realizovať, lebo strýko bol proti. Až po dosiahnutí 23 rokov opustil tajne domov a stal sa novicom v kláštore Rádu libanonských maronitov v Annay. Prijal meno Sarbel po jednom z mučeníkov za éry cisára Traiána. Slávnostné sľuby zložil 1. novembra 1853 a predstavení ho poslali do seminára v Kfifane. Jeho žiakom bol aj bl. Nimatullah Youssef Kassab.

Šarbel Makhluť bol vysvätený za kňaza roku 1859 a nasledujúcich štyridsať rokov prežil v kláštore v Annay. Každú noc od polnoci kľučal pred svätostánkom, aj v najväčšej zime oblečený iba v ľahkom odeve. Roku 1859 požiadal o možnosť žiť životom emeritu a usadil sa v pustovni v nadmorskej výške 1 400 metrov. Podstupoval tvrdé umŕtvovanie. Keď 16. decembra ako sedemdesiatročný slúžil svätú omšu v sýrsko-maronitskom obrade, v momente pozdvihovania dostal mozgovú porážku. Veriaci ho previezli do jeho pustovne, kde prežil osem dní v ťažkej agónii. Zomrel 24. decembra 1898.

Niekoľko mesiacov po smrti sa okolo jeho hrobu začali diať mimoriadne udalosti. Keď otvorili rakvu, našli celo v stave, akoby ho pochovali iba včera. Preniesli ho teda do novopostavenej kaplnky, kde ho pochovali. Roku 1927 sa začal proces jeho blahorečenia, a tak rakvu znovu vyniesli na povrch. Mnisi a veriaci, ktorí sa tam zišli, videli z truhly vytekať tekutinu. Domnievali sa, že do nej prenikla voda, preto ju znovu otvorili. Telo bolo nedotknuté rozkladom a malo teplotu živého človeka. Na čele mŕtveho boli kvapky potu. Keď ich predstavený utrel, na šatke ostal odtlačok tváre. K hrobu Šarbela Makhluť začali prichádzať pútnici, katolíci aj veriaci iných vierovyznaní, prinášali chorých a modlili sa za ich uzdravenie. Mnohí z nich sa skutočne vyliečili. Počas Druhého vatikánskeho koncilu pápež Pavol VI. vyhlásil Šarbela Makhluť za blahorečeného 5. decembra 1965 a 9. októbra 1977 ho pripísal do zoznamu svätých.

KATARINA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

23.VII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890